

„Pane vztáhni ruku a chceš-li, očišť mě“ (Mk 1,40-45)

Není snad žádná nemoc, která by byla tak podrobně popsána v Bibli, jako je malomocenství. Podle tohoto popisu začátečních příznaků diagnostikovali nemoc kněží (srov. Lv 13,1-2.44-46). Tato infekční nemoc byla totiž velmi nebezpečnou pro ustanovující se izraelský lid a tak Mojžíš veden Bohem zavedl opatření, aby lid od této nakažlivé zhouby chránil. Takto postižení museli odejít na okraj společnosti, museli žít mimo obývanou oblast, museli na sebe upozorňovat, aby s nimi nikdo nepřišel do styku a nenakazil se. Živil se tím, co jim kdo přinesl. Lid Boží však tuto Boží opatření chápal po svém. V očích zdravého lidu byli tito vyloučení ze společenství něco jako exkomunikovaní, Bohem trestaní hříšníci a postupně všichni tuto nemoc viděli jako Boží trest související s hříchem. Řekli bychom pěkná fantasmagorie nechápavého Božího lidu, ovšem nic zas tak starého pod sluncem, co by se mezi lidmi v jejich domýšlivosti neobjevovali ani dnes, byť v jiných podobách.

V mysli malomocného člověka, který popisoval Marek, se odehrávalo jistě totéž. Svou nemoc a odloučení od rodiny a lidu chápal stejně tak jako celá společnost. Východiskem z nemoci bylo v jeho očích jen Boží slitování, opuštění trestů za hříchy. Proto, když se malomocný vydal na cestu k Ježíšovi, tak tím otevírá víru v Ježíšovo božství. Jen Bůh přece mohl v jeho očích malomocenství odstranit. Před Ježíšem pokleká a nenutí ho, aby ho uzdravil, ale s velkou úctou k Božím rozhodnutím vylovuje slovo: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Ovšem věděl, že Ježíš tu moc má.

U nás je to někdy naopak. My Ježíše jaksi automaticky vyznáváme jako dobrého Boha. I lidé, co do kostela nechodí, vnímají Boha jako dobrého a laskavého. Máme však přesvědčení, že má moc nad našimi nemocemi či starostmi? Nemávneme někdy rukou na svými problémy se slovy, „Copak by se mnou Bůh chtěl zajímat? Copak by Bůh měl o mé starosti a bolesti zájem?“

Můžeme si všimnout, jak Ježíš zareagoval. Evangelista napsal: „Ježíš měl s ním soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho.“ Dotknout se rukou někoho, kdo je považován za nečistého, je začátkem odbouráním předsudků, co do pochopení nemoci a hříchu. Dotknout se malomocného rukou je akt velkého soucitu s nebohým trpícím člověkem vyděleným mimo lidskou společnost, aby se jich právě nikdo nedotýkal. Ježíšův dotek tak uzdravuje jak malomocného, tak i posluchače této zvěsti, protože si leccos uvědomí.

Každý z nás můžeme vstoupit do chrámu během dne, zadívat se na svatostánek, v němž je Ježíš přítomen v uchovávané Eucharistii a vyslovit tiše modlitbu: „Ježíši, přicházím se svým problémem, se svou nemocí, se svou nečistotou srdce. Vztáhni i na mě svou ruku ze svatostánky a chceš-li, očišť mě. Ty máš tu moc, ty máš i se mou soucit, věřím ti, že neodejdu s prázdnou.“

Všimněme si však ještě jedné věci z evangelia. Ježíš zakázal bývalému malomocnému, aby o tomto zázraku někomu říkal. To však ten člověk nezvládl a Ježíše neposlechl. A tak se situace změnila. Zatímco před tím to byl malomocný, kdo nesměl vcházet do města, poté co to všem horlivě rozhlásil, zase Ježíš „už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech.“ Jsou to často naše neposlušnosti života podle Písma, učení Církve a vnuknutí s Písmem i učením Církve shodnými. Tyto neposlušnosti zapříčiňují, že Ježíš nemůže vstoupit do našich rodin, obcí i chrámů, aby mohl konat své dílo. Tato skutečnost nevíry lidu zapříčiněná neposlušností Božího lidu by měla být předmětem našeho pokání, zvláště když stojíme na prahu postní doby.

Obnovení víry v moc Ježíše a zpytování vlastní neposlušnosti, ať nás provázejí dobou postní.